

Nota de l'autora

Agraeixo a l'Institut d'Estudis llerdencs i a Pagès Editors el compromís de coeditar la meua poesia reunint, en dos volums (un aquest any, i un altre l'any vinent), tot el gruix de la meua creació poètica. És una encertada decisió que deixarà compilada la meua obra en vers. A partir de l'any vinent, només restarà dispersa la meua obra en prosa.

Reunir en un volum una sèrie de poemaris dóna molta feina, cosa que l'editorial ha fet a consciència, tot respectant la presència dels diversos prologuistes que van intervenir en aquestes obres quan es van editar per primera vegada: Francesc Pané, tan tendre i generós com els altres, a *El ble i la llum*; Albert Turull (ell sempre tan sensible als escriptors segarrencs), a *Cauen instants*; Maria-Pau Cornadó (sempre tan atenta a la meua obra) a *Roses de sang*, i Isidor Cònsul, *A la vora de l'aigua*. I aprofito l'avinentesa per agrair-los la generositat del seu temps i la profunditat i densitat dels seus textos. I atès que he mencionat Isidor Cònsul vull invocar un emotiu record per aquest editor i escriptor que va morir l'agost de 2009. També vull fer constar un record i agraïment a l'il·lustrador Joan Descals en la primera edició d'*A la vora de l'aigua*, i a tot l'equip humà de Pagès Editors, per la seva bona feina.

El meu sentit i commogut agraïment a la prologuista d'aquest segon volum de la meua obra poètica, Carme Vidal Huguet que, amb gran sensibilitat i generositat, ha manifestat obertament la seva autoritzada opinió sobre la meua obra poètica, i també ha evidenciat i arrodonit afirmacions que havien fet els altres amics prologuistes.

La temptació de vol (*Obra poètica 1994-2011*), títol de conjunt d'aquest volum, compila, cronològicament, els meus sis últims

poemaris publicats, a més a més de la recopilació dels poemes dispersos, que he titulat Enlairar estels, i d'un poemari inèdit que porta el mateix títol que dóna nom al conjunt del volum: La temptació de vol.

He revisat poema a poema, però he d'advertir que he modificat molts pocs versos perquè el poema no perdi la frescor del seu origen, i no es noti encarcerat o massa retocat. He mantingut les citacions o invocacions de la primera edició, com és natural, perquè sovint alerten del contingut del poemari. Vaig traduir Rilke sense fer giragonses, respectant la intensitat dels seus versos i la seva contundència, i també Hölderlin.

Carme Vidal m'insistia que escrivís un altre poemari, cada vegada que coincidíem casualment en algun acte. El poemari inèdit La temptació de vol començà a néixer gràcies al seu prec.

Mitjançant el llapis de memòria vaig anar repescant molts poemes dispersos que m'han fet adonar de la diversitat d'entitats i associacions, i del batec cultural i la vivor i entusiasme d'una multitud de persones de Lleida, i ciutats i pobles de la rodalia i de més enllà. Des de la nadala encomanada pels Armats de Lleida, Òmnium Cultural de Lleida, al poema pels Castellans i les diverses corals, a la composició dedicada a la Mare de Déu de l'Arcada, en la seva fornícula del carrer Major, als reivindicatius de la dona, als de la invocació a la independència a la Seu Vella, als Amics de la Seu Vella, als Quaderns de Sant Magí, han bastit un conjunt de trenta-nou poemes que he titulat Enlairar estels.

R. F.

Pròleg

... i, també, passeig d'aniversari

"Per què paraules?" es preguntava, en un vers, Joan Vinyoli.

Si fos lícita la llicència de qualificar-nos segons els referents, bé podríem dir que Rosa Fabregat seria un esperit del Renaixement, on art i ciència conviuen, i de fet en ella hi conviuen, en perfecte equilibri; i és que en la seva vida s'hi emmiralla tanta ciència i tant d'art com en la seva literatura. Raó i sentiment, el just equilibri d'un binomi que amara tot un conjunt d'obra que obliga de ser llegida atenent una raó sentimental i un cor del tot racional. I des d'aquest principi és que l'autora ens presenta, sempre des del coneixement, un món, el seu, que també és el nostre quan no és el de la seva privacitat, que és, d'entrada, un estrany. Entenent-la, aquesta estrangeria, la del món, com un tot d'elements que cal anar descobrint fins que sigui possible la intimitat. "La poesia no és cosa de sentiments, sinó d'experiències", deia Rilke. I aquestes experiències, les que Rosa Fabregat transforma en art poètica, no li són, en el seu cas, una visita de tant en tant, sinó una convivència contínua. Primer, doncs, el coneixement, per poder definir; i després, només després, les sensacions i les emocions, per poder qualificar. Com deia el filòsof i fent-se seva aquesta filosofia, per a Rosa Fabregat la "recerca de la veritat esdevé la respiració mateixa de l'ésser lliure". És llavors quan cal que ens preguntem com es trasllada aquesta seva recerca empírica al llenguatge de les emocions, perquè això és l'art a través del llenguatge de l'alfabet. Doncs assimilant-la, aquesta realitat, és a dir, fent-la desaparèixer sota la seva representació. L'aigua i el riu que la condueix i la llum que s'hi reflecteix, presents en aquests

poemes, són el resultat d'una operació que substitueix la realitat pels conceptes, perquè quan tenim el referent n'evocuem, com a lectors, un de nostre. Cadascú el seu. I és que si una cosa sembla decisiva en el procés de presa de consciència de la poesia de Fabregat en tant que poesia, començat, aquest procés, d'una manera deliberada amb Baudelaire i Rimbaud, és el descobriment del seu poder de coneixement, que transcendeix el seu sentit d'art dirigit a la creació de l'obra.

En tot el conjunt d'obra de Rosa Fabregat, en els llibres que aplega aquest volum i també en els que són recollits a *Ancorada en la boira* (Obra poètica 1953-1993), s'hi entrecreuen múltiples influències pròpies d'una dona d'una enorme avidesa intel·lectual, la força de la personalitat de la qual les fon totes en un cant de singular i de fascinadora bellesa. Per això és que la riquesa d'aquest corpus literari, plena d'inquietud, té una forta ressonància entre creadors de generacions posteriors, per la qual cosa, a més a més del seu valor intrínsec, constitueix un ferment d'extraordinària eficàcia. Tant en vers com en prosa. La poesia, però, mana, i no sempre es deixa escriure. Demana d'un estat d'ànim determinat; en canvi en la prosa mana l'autora, encara que hagi d'escriure cada dia. Però tant en la novel·la com en la poesia, Rosa Fabregat és sempre en la seva obra. I és que "Rosa Fabregat és poesia" diu Albert Turull a *Cauen instants*; i per aquest seu "ésser poesia" és que ella és sempre i cada dia en la seva obra. Hi és en el tic i en el signe; en la voluptuositat i en la ferida de *Roses de sang* i de *Rèquiem per a una poeta*; hi és en la cal·ligrafia i en l'obsessió; i hi és en la biografia i en el mirall. Diria que és seqüela obstinada de la seva corada. I convinc amb Francesc Pané quan destaca que "Rosa Fabregat estira la fascinació. Ella. De la mateixa manera com actuen els seus versos".

Des de començament dels anys cinquanta, que s'estrena amb Estelles, que és llavors quan decideix d'experimentar les seves vivències a través del llenguatge per tal de fer-les literàries, fins a aquests seus darrers poemaris, aquestes sèries de versos han esdevingut índex cert de recòndites pulsions artístiques més enllà de mots, de sons i de tons, de metàfores i d'objectes més o menys amòrfics d'aparença figurativa, i de ritmes pensats des del mot més sorollós fins al soroll més tènue. De símptomes discrets. I el joc de les ombres. "I l'ànima, qui la controla?", es pregunta l'autora a El ble i la llum. Tots aquests versos, amb els seus ritmes i les seves rimes, quan les necessiten, es basteixen des d'un llenguatge poètic que a Rosa Fabregat li és propi, i que li sabem seu: tant delicat com segur i contundent. Harmònic. Els llibres que compila aquest volum, i també els poemes esparso, no són cap al·legat en contra de res. Són, això sí, coneixement i experimentació de llenguatges que ens descobreixen una realitat, propera en la distància, en cicle genèric tancat. Hi brillen referents que la contemporaneïtat ens posa a l'abast i que, contextualitzats, esdevenen art a través del llenguatge de l'alfabet, alhora que resolen el bell aforisme de Goethe: cada bri fa la seva ombra.

Cinc anys després de la publicació del volum primer de l'obra poètica completa, Ancorada en la boira, apareix Cartes descloses, un tríptic de poemes breus en què cadascuna de les parts presenta, tal i com passarà a Cauen instants, trets propis del tot diferenciats. En el primer bri d'herba, Boira baixa, l'autora reflexiona sobre la seva condició de dona poeta i de no saber-se entre els llegits. Vel de núvia, el segon, d'aquests brins d'herba, és la narració d'una pèrdua que ens ensenya a viure el dol, de manera que el jo literari, ja des del primer vers, pot fer de jo del lector en un correlat directe. I el tercer, d'aquests brins, Aquarel·les, respon la pregunta primera de la filosofia quan es qüestiona si la vida val o no la pena de ser viscuda

i perquè. Sí, malgrat dols i dolors, sí que s'ho val, de viure-la, la vida, ens dirà l'autora; i si com deia el poeta "per tornar a néixer necessitem morir", també

Aquests poemes
Són com la flor silvestre.
Neix. Lliura la corol·la al sol,
Es marceix.
I torna a néixer.

I si, doncs, la vida cal viure-la, per bé que una reflexió sobre la condició humana condueix inevitablement a una reflexió sobre la mort, un any després de publicar *Cartes descloses*, Rosa Fabregat dóna a l'estampa *Rèquiem* per a una poeta, un poema llarg, dividit en tres parts, en memòria de Maria Mercè Marçal, en un més que merescut reconeixement a la persona i a tot el seu conjunt d'obra. Un rèquiem, gosat, que pren com a referent els de Rilke. És un buit-ple davant una veu poètica, la de Marçal, ja esdevinguda immortal absent. I si l'absència produïda per la mort és el vocatiu de Vel de núvia, inserit, però, dins l'àmbit de la privacitat, el vocatiu de Rèquiem per a una poeta és entonat per una veu coral que, amb Rosa Fabregat, entona tot el país. I l'entonaran generacions a venir.

Dol compartit per molts sentiments i per moltes sensibilitats distintes i distants és el que suggereix el poemari *Roses de sang*, motivat pels atemptats de l'11 de març de 2004 a Madrid. Publicat l'any 2005, prologat per Maria-Pau Cornadó, aquests poemes apareixen, traduïts per la mateixa autora, en català i en castellà en un mateix volum il·lustrat donat a l'estampa al cap de quatre anys. Es tracta d'un poemari en el qual, davant els contrastos i les ràbies per la magnitud de la tragèdia, Rosa Fabregat es refugia en les paraules per trobar consol i serenor i dibuixa la denúncia dels excessos angoixada per

la tirania d'un o d'uns subjectes que menyspreen l'alteritat. Roses de sang reivindica la lucidesa com l'única possibilitat per restablir el domini inviolable de l'altre; i desenvolupa, poèticament, aquell humanisme de Carles Riba quan deia, estrafent-lo, "homes que vau mesurar i acomplir accions més que humanes per merèixer l'orgull d'ésser i de dir-vos humans. Jo em reconec entre els fills de les vostres sembres il·lustres. Sé que no fórem fets per a un destí bestial". I molt encertadament, Maria-Pau Cornadó a l'antologia poètica Mel per dintre ens fa notar que "d'una manera més contundent que en llibres anteriors, la veu poètica de l'autora s'implica aquí en la història col·lectiva, adolorides, una i altra, aproximant el propi pensament i el llenguatge al fluir de la vida de la col·lectivitat". Dos anys abans d'aquest poemari i amb veu de denúncia, combativa i social, i de nou amb el segell editorial de Pagès Editors, apareixia El ble i la llum, que també novament aplega tres poemaris prou diferenciats entre si i no pas dividint tres parts d'un tot: Tat-tat, Les roses del cedre i Lluna de juliol. Un recull breu, amb ritmes i rimes que l'apropa a la poesia popular, Rosa Fabregat evoca, a Tat-tat, espais íntims, records entranyables i ciutats estimades; i quan dic que són uns versos propers a la poesia popular m'ho fa dir el fet que els poemes tenen prou musicalitat per ser recitats i per perviure en la memòria de l'oralitat.

Codonyer daurat.
Vela de tartana.
sota el garrofer
mel de pruna clàudia
i el silló ben ple.

Diria que Roses del cedre és un poemari sentit i volgut des de la mística, però pensat des de la ciència, i, per tant, és des de la raó que l'autora es qüestiona, amb tanta sinceritat poètica, un déu tant

o més humà que diví. Poesia de l'ètica, que també apareix, i que Rosa Fabregat ja no abandonarà, a Lluna de juliol, on l'ètica pareix en aquesta poesia de compromís, també, des de la seva condició de dona, lleial i fidel a si mateixa, per poder-ho ser, de fidel i de lleial, al món i a la societat que li ha tocat de viure. I si aquesta poesia ens permet també de fer lectura per formació, El ble i la llum ens ensenya a aprendre dels que saben. Mestratge és el que, més a la insabuda que a gratcient, ens fa l'autora en aquest poemari. En aquest, sí; però també en els que l'han precedit i en els que el segueixen. Com Cauen instants. Rosa Fabregat, en tot aquest seu conjunt d'obra experimenta qualsevol tema poèticament. I és en el pròleg d'aquest llibre on Albert Turull hi escriu la pregunta clau per endinsar-se en l'estudi de tota aquesta poètica: "Què hi ha, doncs, que no sigui susceptible d'esdevenir poesia?" Com aquests instants que cauen

en els rellotges
mentre l'arena
ens va colgant

en aquest tríptic d'Instants d'amor, de Cendres i Ciutadans, totes les vivències, les emocions i les sensacions són susceptibles de fer-se poèticament, en el què i en el com. I és que a Cauen instants Rosa Fabregat llueix ofici en un llibre, tal i com destaca Albert Turull, "construït, pensat, matisat, ordenat internament i externa". Acceptat el repte de servir-se del sonet, que hi excel·leix tant en el d'origen italià com en el provinent del vers de Shakespeare, la poètica senzilla, íntima i delicada, tendra, diria encara, és presentada en versos breus. De nou un joc de contrastos i sempre en el just equilibri tant de forma com de contingut.

Si continuem aquest passeig poètic cronològic, l'any 2007 Maria-Pau Cornadó antologa, sota el títol Mel per dintre, la poesia de

Rosa Fabregat, i ho fa amb l'encert i la gràcia que cadascun dels poemes antologats va acompanyat d'un comentari tan curós com el text que precedeix l'antologia, que es completa amb una taula cronològica, tota la bibliografia, els estudis sobre l'obra i un tast del que n'ha dit la crítica, d'aquest corpus literari. Un llibre, aquest, que ha esdevingut un referent. D'entre les veus de la crítica, una de les primeres que es va fer sentir respecte de l'obra de Rosa Fabregat fou la de l'enyorat Isidor Cònsul, i la reprèn, aquella veu crítica, l'any 2008 per endinsar-nos en el que ell en va intitular Paisatges d'aigua, i que esdevenia el pròleg al poemari A la vora de l'aigua; un llibre, manlllevant l'adjectiu de Cònsul, confortable, de fet, com tot el conjunt líric que el precedeix. A la vora de l'aigua, que reprèn l'arquitectura del tríptic, que l'autora ja fa seva dins l'estructura dels seus llibres, la poesia recupera "l'alenada intimista i essencialment càlida dels primers títols: poemes que s'entretenen a resseguir espais i geografies personals, que treuen espurnes de poesia només en la densitat de la mirada i aconduïxen, amb encert, una metàfora d'aigua en la progressió que va de la plenitud de l'estiu i l'impacte lluminós de Salou a l'angoixa tardoral i nocturna de la fi d'un camí, com qui entra en la foscor definitiva d'un túnel pels carrers d'una ciutat que en aquest cas és, explícitament, Lleida. L'aigua que veiem A la vora del mar i A la vora del riu no s'atura, com tampoc no ho fa el trànsit dels instants que cauen a Les ales de la nit, "una poesia centrada en un tombant de la ruta, en l'inici dels dies de la vellesa".

He volgut estrafer o manllevar el títol d'aquest pròleg del poemari de Vinyoli, Passeig d'aniversari, perquè el dia 3 de febrer de l'any vinent Rosa Fabregat farà vuitanta anys. I són prou, d'anys, vuitanta, per mirar enrere i fer balanç de passat personal i poètic. Van lligats: no hi ha literatura sense vida. Però també deuen servir, aquests vuitanta, per mirar endavant.

Aquests poemes
s'hauran pensat i compost,
gràcies al vostre impuls,
amics, amigues,
que, diligents, ompliu,
sobres blancs,
amb cants d'esperança
que es deixen veure
dins l'ampolla,
en el mar de la vida,
amb reptes de premis
que no sols guanyar,
però fas pinya
en el castell humà.
(...)
malgrat tot, la vida és llarga
i les possibilitats infinites
en el complex entramat
de les lleis de la combinatòria.

Potser algun dia?

I amb tota la serenitat de qui fa balanç, s'ho qüestiona l'autora en el poemari inèdit *La temptació de vol*, un volum amb dues parts una de les quals dóna títol a aquest segon volum d'obra poètica completa. Si se'm permet de remetre'm a una acció puntual, l'autora, amb estima, compartida, em responsabilitza d'aquest llibre davant la meua insistència en què no obrís cap parèntesi poètic després de *A la vora de l'aigua*. Li agraeixo, d'una manera sentida i sincera, que del meu prec en sortís aquesta delicadesa poètica.

A la vora de l'aigua, A l'encalç del vent i La temptació de vol són tres títols que ens evidencien moviment constant. Trànsit, el vol. El jo s'adona que el temps és finit, per això és que es diu, i ens diu, sense plany

Viure i no escriure.
Deixar lliscar la vida.
Fluir amb la mansuetud
del riu

i, també, amb el ritme
de les ones
del mar d'estiu,

amb llibres a la vora.

Escriure no t'acuita.
T'acuita el viure.

No podrem aturar el curs de l'aigua, ni l'anar i venir de les ones. Tampoc no encaçarà el vent, el jo poètic. Però serà pres pel vol.

La primera part d'aquest poemari, La temptació de vol, aplega 26 poemes que són el ventall d'experiències i de formes que han acompanyat l'autora tot al llarg del seu passeig poètic: des del sentiment més íntim, amb versos curts, fràgils i delicats, fins a la reivindicació social, amb un vers més narratiu i discursiu, com el del poema "Espelma encesa sobre la terra i la llengua", que advoca per una desacomplexada ambició nacional. La reflexió de balanç i la disjuntiva entre viure i escriure d'aquests poemes ens porta a la poètica, nova fins ara, sobre la voluntat de pervivència. Amb La temptació de vol, Rosa Fabregat comença a reflexionar, poèticament,

sobre el trànsit cap a la fi. L'autora sap que més enllà del fill i de la seva nissaga que la perviurà, serà tot aquest seu conjunt d'obra allò que, més enllà de la memòria dels seus, la converteix i la farà esdevenir immortal absent. Rosa Fabregat, si en època de juvenesa, es planyia de no saber-se entre els llegits, en aquesta etapa de bella vellesa es pot satisfer perquè es canonitza entre els clàssics. La seva obra perviu en el temps. I hi perviurà. Aquest és el premi. I mentre el jo reflexiona sobre aquest vol que un dia se l'endurà, la segona part d'aquest poemari, A l'encaç del vent, amb uns versos àgils com el surf lliscant sobre les ones, l'autora repassa records d'un ésser estimat, el fill, i reflexiona sobre què li pot deparar el futur, en aquest cas també professional en una altra "temptació de vol". Sempre el trànsit i el moviment constant.

Maria-Pau Cornadó ha sabut precisar, a Mel per dintre, que Rosa Fabregat ha estampat una gran varietat d'elements i d'experiències en els poemes que ha anat construint tot al llarg de més de cinquanta anys. Són més de cinquanta anys de constància, d'aprenentatge i de troballes, dirà. Més de cinquanta anys de poemes que parlen del que és ella, del que som els lectors i del món en què vivim i convivim amb els boscos i amb els mars que ens sobreviuran i les lleis físiques que tothora ens governen. És en la quotidianitat on l'autora va a la recerca del poema. Acarant-s'hi. Posant-se de cara a la paret, en el sentit foixià del terme. Com JV Foix, Rosa Fabregat "s'acara a un infinit curullat de prodigis i de miracles latents. Tocant a mà". Un corpus poètic bastit entre els seus i a la terra dels seus, i és en aquest aspecte d'un món fet sobre les relacions humanes que podríem situar els poemes esparsos que recull aquest volum i que l'autora aplega sota el títol Enlairar estels. De poemes dedicats a corals, als que any rere any dedica a la Festa de l'aigua de Sant Magí que se celebra a la terra dels seus, a Cervera. També, però,

les entitats i associacions lleidatanes han estat mereixedores d'uns versos dedicats, com els Armats o els Amics de la Seu Vella, per bé que entre aquestes estels enlairats, és en aquells que tenen un vocatiu personal, el pare Sunyol o Isidor Cònsul, on el diàleg amb el lector és del tot franc, sincer i emotiu. Empàtic i còmplice.

Rosa Fabregat necessita i excel·leix quan tracta el rostre de l'altre, l'humanisme de l'altre home, manllivant el títol d'Emmanuel Lévinas, perquè com el filòsof, tot aquest conjunt d'obra ha anat avançant, des d'aquella primeria dels anys cinquanta i fins avui, cap a la recuperació de l'ètica com un espai privilegiat, des de la poesia, de reflexió filosòfica. Els poemes de Rosa Fabregat, en el conjunt de cada llibre, conformen petits assajos, i aquí és on sempre sobresurt aquest pòsit científic de formació. Cada llibre planteja el fonament de la subjectivitat mentre descobreix un "altre" sentit en l'obertura del subjecte: obertura com a vulnerabilitat extrema que posa, com Lévinas, tota la seva sensibilitat al descobert. Hi ha molt de Montaigne, en la poesia de Rosa Fabregat, però només ho apunto, amb la confiança que un dia algun doctorant s'hi endinsi, en tot aquest corpus poètic, i tinguem un estudi en tota la seva vastitud. Que ens expliqui com tota la poètica de Rosa Fabregat no comença i acaba en ella mateixa, amb una única justificació de jugar amb el llenguatge, sinó que és l'expressió d'un procés global de recerca, perquè aquesta poesia constitueix una perfecta síntesi de forma i de sentit. Un sentit i una forma que, més que complementar-se, es condicionen l'un a l'altra. I és que, probablement, l'eix al voltant del qual s'organitza tota l'obra, més poètica o més discursiva, és en la lluita per reflexionar i per ajudar el lector a pensar. Sempre des d'una ètica. Ajudar a pensar perquè Rosa Fabregat té el do de fer que la seva poesia es deixi gaudir des de diferents tipus de lectura: per formació, per informació i per oci. I dic que el té, el do, perquè

com Guillem Viladot, aposta per la capacitat analítica de la raó. També, però, com l'enyorat Guillem, pel fet de desenrotllar-lo fora del circuit barceloní, aquest do dels llenguatges, i fora, doncs, dels grans centres de decisió, malgrat el gruix d'obra publicada i malgrat també la bibliografia que ha generat, Rosa Fabregat és una poeta no diria que poc coneguda, sinó mal coneguda. I aquest és el repte que tenim, que aquesta poesia, bastida de realitats i descriptiva d'experiències a partir d'un discurs eticomoral, sigui referent entre els lectors i crítics, eina de traductors i motiu d'estudi acadèmic, perquè com el poeta de Sarrià pugui trobar-se

“...al bat del temps, prop de tothom, en llunyedat de segles”.

CARME VIDAL HUGUET
Heidelberg, març de 2012

BOIRA BAIXA
(Primer bri d'herba, 1996)

I

Quan hakis mort del tot
potser lamentarem, en públic,
amb compunció hipòcrita,
la mortalla de silenci
i el llac d'indiferència
en el qual, viva,
et vàrem submergir.

Llavors ja sabràs el secret
de l'enigma
que amaga tot poema.

Un dia
veus joves foradaran l'aqüífer
on et teníem segellada,
i brollarà
del teu pou artesià,
més nítida i viva que mai,
la teva llum.

II

Demà ens vindràs a veure.
Lluiràs el somriure
més obert, l'ànim distès,
jovial l'aspecte,
i l'aire angelical.

La màscara s'adapta
tan bé a l'original,
que aquest,
és a dir, l'ànima,
viu la pròpia disfressa.

S'hi identifica tant
que és del tot feliç
—i s'ho creu—
surant damunt del llac
que tots ens fabriquem
per no morir en vida.

Ens protegim confiats
en la versió de l'existència
que només mira cap enfora.
El vers més despullat
ens escomet,
mordaç,
en fondejar el pou
de l'aigua negra.

III

És que potser penseu, prínceps i princeses,
que en fer invisibles
les que heu catalogat mediocres,
i tapar amb cendra
la seva llum,
apagueu també els seus sentiments?